

El riu de la vida

L'associació Horitzó Blavíssim recupera “Fluvià”, l'últim llibre de poesia de Joan Teixidor, en una edició il·lustrada amb fotografies dels paisatges evocats

. Foto: XAVIER VILAGRAN.

Falten tres anys perquè se'n commemori el centenari del naixement, però l'associació cultural Horitzó Blavíssim ja en fa almenys un parell que s'entesta a fer present la veu del poeta, assagista i editor Joan Teixidor (Olot, 1913-Barcelona, 1992) amb itineraris poètics pels paisatges evocats en la seva obra, documentals sobre la seva trajectòria o la reedició dels seus

principals llibres, entre ells, per descomptat, Fluvià, publicat per primera vegada el 1989, al final de la seva vida, i que es pot considerar el seu testament literari: un commovedor viatge a través dels paisatges de la infància seguint el curs lent i tèrbol del riu, des de la Garrotxa fins a l'Empordà, des de la casa pairal del Mas Ventós, fins a la platja de Sant Pere Pescador. El llibre, exhaurit des de fa anys, torna ara a les llibreries en una edició impulsada per Horitzó Blavíssim

-l'associació pren el nom justament d'un dels poemes d'aquest llibre de Teixidor- que es presenta il·lustrada amb fotografies de l'arquitecte Xavier Vilagran tractades digitalment pel seu germà Santi Vilagran, que ha superposat per a cada poema tres fotografies inspirades en l'escenari tant íntim com natural que evoca el poeta. El llibre serà presentat avui a Can Trincheria d'Olot (19 h) amb la participació d'Oriol Izquierdo, director de la Institució de les Lletres Catalanes; la regidora de Cultura, Anna Torrent; el vicepresident del Consell de la Garrotxa, Josep Berga; l'enginyera industrial Cristina Lloret, i els responsables de l'associació impulsora, els poetes Jaume Bosquet i Maria Rosa Roca, i l'actriu Rosa Vilanova.

L'edició de Fluvià, prevista per al 2009, coincidint amb el vintè aniversari de la seva aparició, s'ha acabat endarrerint un any, però serveix igualment per posar en evidència la necessitat de redescobrir un poeta que al pròleg d'Una veu et crida, el llibre en què va reunir els poemes publicats fins a 1964, escrivia “La poesia és una estranya lentitud i per això, en un cert sentit, és tan poc del nostre temps”. És certament un luxe, acostar-se a aquests textos sense agitació ni soroll, en què es fan tan presents la casa pairal de l'escriptor, l'impressionant Mas Ventós amb la seva triple galeria porxada, fins a arribar, resseguint el riu per la Garrotxa i l'Empordà, de Besalú a Navata i Sant Pere de Roda, a la desembocadura, entre les dunes de Sant Pere Pescador. “A Fluvià, Joan Teixidor ha deixat per a la literatura catalana i universal un llibre bellíssim i d'una gran profunditat espiritual sobre com un home, que se sap a la part final de la seva vida, intenta explicar-se i explicar-nos”, ha escrit Jaume Bosquet en un article sobre aquest llibre “amarat de sinceritat humana i de modernitat artística” que Teixidor va deslliurar en plena vellesa, quan la majoria d'escriptors solen decaure o emmudir.

“Escriuré versos blancs / on totes les paraules quedin suspeses en l'aire, / on res no digui res / fora la pau dels camps, l'oblit / on ja no sóc i em perpetuo”, comença 'Testament', un dels 26 poemes d'aquest llibre on la mort és invocada sovint, tant com Déu, i l'amor, i el joc, i els llibres, i els racons de la immensa casa on preparaven el Nadal amb molsa fresca presa bosc endins. Hi ha, sobretot, el pas implacable del temps (“he tocat les coses i eren com una ombra”, diu a ‘La bellesa del món’), que culmina en el corprenedor ‘Desenllaç’. Fluvià és el llibre més intens de Teixidor, igualat només per El príncep, que Horitzó Blavíssim també treballa per recuperar, un poemari publicat el 1954 per donar forma al dolor per la mort del fill primogènit, als 7 anys i a causa d'una leucèmia. Per al centenari, el 2013, quedarà pendent la revisió de l'obra assagística i dietarista, però sobretot el redescobriment d'aquest escriptor encara massa arraconat, amic d'Espriu, Manent, Garcés, Riba i Vinyoli, impulsor amb Foix dels Quaderns de poesia, fundador de Destino, crític d'art i director de la Fundació Miró entre 1975 i 1981.

Publicat a:

-El Punt Comarques Gironines 26-11-2010 Pàgina 52

Font del document:

http://www.elpunt.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/336226-el-riu-de-la-vida.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesCultura&utm_source=rss&utm_medium=mesCultura&utm_campaign=rss